

Ніна НІКОЛАЄВА Готова «горіти» на повну

На вигляд – юнка. Та за 13 театральних сезонів обдарована молода актриса Рівненського обласного академічного українського музично-драматичного театру зіграла чимало різнопланових ролей. Вона фактурна і пластична, вдумлива і переконлива, різка і витончена водночас. Своїм поглядом спопеляє та гріє, наче сонячний промінчик. «Одягаючи» на себе долі героїнь, залишається простою і відкритою до пізнання світу та себе у ньому. А якою бачить себе у відвертій розмові з журналісткою газети «7днів», поділилася нині заслужена артистка України Ніна Ніколаєва.

? В арсеналі зіграних вами ролей є чимало жінок з багатим досвідом. Чи не привносять вони у ваше молоді життя тягар страждань?

– Чим довше я працюю в акторській професії, тим більше розумію, що обов'язково має бути професійна підготовка. Під час навчання нас вчать керувати власними емоціями, почуттями, входити в образ і обов'язково виходити з нього. Якщо ж актор, одягаючи образ, не знімає його – це недобре, невірне. Як у будь-якій професії, ми маємо аналізувати свою роботу, щоб наступного разу зробити краще. Тягар лишає невиконана робота або виконана погано. І тоді живеш із цим, воно тебе мучить. Добре зроблена робота, навіть якщо це трагедія і в тебе сумна роль, залишає за собою світло. Ти ніби виконав свою маленьку місію:

гах Пам'яті, на яких ви, як і решта, не стримуєте емоцій...

– Так, це якраз життєва ситуація. Це не робота. У такі миті мене стримує єдине – я не маю права осоромитися. Такі заходи вести дуже важко. Особливо коли молимося на могилах солдатів. Хочеш чи не хочеш, а цю ситуацію я сприймаю як мама, як жінка, як людина. Можливо, через те, що маю театральний досвід, десь швидше оговтуюсь, щоб не віддатися емоції повністю. Адже це неправильно, коли ведучий плаче. Тоді треба зупиняти все. А що далі?.. Ми можемо поплакати потім. В театрі з такими емоціями простіше, там не так близько ті справжні очі, повні страждань. Також усвідомлюєш, що ми все ж граємо вигадані історії. А тут – наше справжнє життя. Тому дуже важко себе стримати.

ся про театр: дивилася перші вистави, читала багато.

Насправді я просто довірилася тим людям, які мене готували. Це вже сьогодні розумію, що юному актору, який мріє стати професіоналом, все одно знадобляться підказки, бо є певні секрети, на які слід звернути увагу, щоб тебе помітили. А в інститут не треба йти зовсім готовим, це неправильно. Маєш бути, наче чистий аркуш, готовий, до нових знань.

Але мають бути наявні природні дані: відповідна мова, гарна дикція, відчуття себе в просторі, щоб не було затисків і страху. Бо що ж то за людина-актор, яка боїться слово сказати.

? Ви ніколи не мали страху перед великою аудиторією?

– Яюсь ні. Наш педагог у «Калейдоскопі» – дуже сильна жінка. Вона нас так вчила: щоб не боятися, треба працювати. Чому виникає страх? Працюй і будеш

маємо на підготовку до ролі в театрі, стиснуті в 20 хвилин. Тому й манера проживання перед камерою трохи інша, ніж у театрі. Все має бути лаконічніше. Кожен порух твоєї брови, вії – дуже помітні. Все зовсім інакше і, звичайно, це фінансово дуже гарно.

? Ніно, ви беретеся за всі пропозиції чи є й такі, що відмовляєте?

– Зараз немає так багато запрошень, щоб можна було обирати. Але якщо, для прикладу, буває проект з якимось сумнівним художнім рівнем, то від цього відмовляюся. Якись реаліті, що стосуються розіграшів над людьми чи криміналу – точно не братиму участі. Пропозиції відзнятися в масовках теж не розглядаю. Хіба що в дуже хорошого режисера в художньому кіно, щоб побачити, як працює майстер. Інакше – нецікаво. Але чекаю на свою хорошу роль, яка дасть зростання.

? Які театральні ролі вам

цю героїню бачу саме такою. Тому займалась з викладачкою нашого музучилища, заслуженою артисткою України Галиною Григорівною Топоровською. Вона сказала, що якби я займалася з дитинства, з мене була б гарна бандуристка.

Видно, коли людина чогось дуже прагне, відчуває це зсередини, то все має вийти. Я зробила лише кілька музичних етюдів, бо ж за два місяці оволодіти інструментом нереально. Але пісня у виставі звучить, це не фонограма, я її граю сама. Була дуже рада, що мені вдалося відстояти своє бачення. Вважаю, що так і треба.

? Вам подобається ставити собі якісь планки і досягати їх?

– Так. Адже від ролі до ролі чим ще я можу здивувати глядача? Коли приходять юна чи молода актриса, глядачам цікаво подивитися на неї: як співає, танцює, говорить. Цього наче досить. Але кожного разу глядач хоче, щоб

ніби виконав свою маленьку місію: порадував когось чи дозволив комусь теж виплеснути свої емоції.

Чи багато часу займає підготовка до ролі? Як вдається запам'ятувати величезні монолози?

– Взагалі тексти ми вчимо на репетиції. У нас є такий собі застольний період, коли сідаємо за столом із режисером і розбираємо роль. Саме тоді з'ясовуємо зміст і смислове навантаження кожного слова. Після цього дуже легко запам'ятати текст: ти розумієш його, він стає «твоїм».

Актор – це людина, яка повинна мати добру пам'ять для того, щоб тримати в голові і текст, і завдання режисера. Тож ми розвиваємо пам'ять: вчимо вірші, скоромовки, повторюємо раніше вивчене. У студентські роки на це маєш більше часу. Нині усе залежить від самодисципліни. Та в професії актора вивчити текст – не найголовніше. Важче зрозуміти, що за людина твій герой, які в неї цінності, пріоритети.

Ваші героїні – досить емоційні жінки, вам часто доводиться плакати. А в реальному житті ви теж легко справляєтеся з емоціями?

– У житті я теж легко плачу, мені важко себе контролювати (*сміється*). В життєвих ситуаціях емоції проживаються набагато важче, аніж в сценічних. Бо там життя тимчасове, а своє – воно ж постійне.

Вам часто доводиться бути ведучою на мітин-

гважко себе стримати.

Ви родом із Вараша. Як вас заманив до себе театр?

– Насправді, я довго не знала, що таке театр. Звичайно, по телевізору бачила співаків, акторів кіно. Але кіно було чимось дуже далеким від нас, більше навіть закордонним. Я навіть не мріяла про це. Та мені дуже хотілося стати балериною.

Ви навчалися в танцювальній школі?

– Ні, у нас такої не було, а тим більше балетної. Але я займалася у вокальному ансамблі «Калейдоскоп». Ми мали хорошого педагога – Світлану Федорівну Гурову.

Розумію, що керівник будь-якого колективу повинен мати стержень. Вона була такою, а ще дуже любила привносити все нове: то оперу з нами якусь робить, то мюзикл, то вертеп. Що таке опера? Не ясно. Але вона так цікаво це робила. З Рівного запрошувала постановників, і вони з нами працювали. А сама між іншим розповідала, що мистецтво – це не щось таке маленьке, воно багатогранне, має багато різних жанрів.

Якось краєм вуха я почула, що є така професія, як актор, є театральний інститут, де навчають на акторів, а в мене є здібності до цього. Ще у школі педагог підказував, що це дуже цікаве заняття. Я розпитувала і мені розповідали. Згодом наставники допомогли мені підготуватися до вступу. Під час навчання в інституті я дізна-

лася, чому боюся, треба працювати. Чому виникає страх? Працюй і будеш достойний. У роботі забували про страх. Просто трудилися.

Тож якщо я десь відчуваю страх, отже, в чомусь невпевнена, недопрацювала. Отож, вперед – працюй! Тому в театрі, я виходжу на сцену впевнено і точно нічого не боюся.

Уявіть, що, працюючи лікарем, боюся зробити укол чи обробити рани. Хіба мій хворий зможе одужати? Такий лікар поганий. Так само й тут, на сцені: якщо боїтимуся, не зможу донести людям важливі думки...

Ніно, наскільки ви відкрита до участі у різноманітних творчих експериментах?

– Звичайно, відкрита, особливо зацікавлена кінопроектами. Трохи важче вирватися кудись, бо діти ходять до школи тут. Не дуже хочеться зриватися, щоб їх не травмувати. Натомість, коли ти юний, молодий, то варто пробувати. Недарма ж кажуть: стукайте і вам відчинять.

Будь ласка, розкажіть, про останні свої доробки?

– Знімаюся в українських серіалах. Мене дуже тішить, що вони існують і розвиваються. Остання робота – великий епізод, у якому я зіграла лікарку в серіалі «Новенька». Він про школу для підлітків. Кіно – це зовсім інший світ, більш стрімкий, набагато динамічніший. До ролі маєш бути готовий майже ментально. Два місяці, які ми

граємо, яка дасть зростання.

Які театральні ролі вам ближчі з того всього, що є у вашому доробку?

– Люблю грати більш вдумливих, душевних жінок. Мені подобаються комедії. Але їх у мене не дуже багато. У житті я більш меланхолійна, тож через творчість хочеться поповнити запас гумору. Але легше даються ліричні ролі молодих чи середнього віку героїнь, матерів. Чому матерів? Бо мені було за ким спостерігати: за своєю мамою, за бабусею, та й сама мама. Легко, бо воно близьке.

Взагалі акторам цікаво грати різні ролі. Захоплює саме момент новизни: а що буде далі? Цікаво. Втім, будь-яка робота пізнавальна.

Натомість мені не дуже подобається грати розгульних дамочок. Я чомусь не можу їх зрозуміти. Хоча, кажуть, що і вони у мене виходять. Та відчуваю, що це – точно не моє.

Ви танцююча, співаюча, граційна актриса. Граєте на бандурі. Напевно, вам подобаються музичні ролі?

– Співаючі ролі дуже люблю. А от бандура – це моє напрацювання саме для ролі. На жаль, я не маю музичної освіти. У Вараші була музична школа, але вона була далеко і мама мене пожаліла, не пустила туди. Тож якщо я граю на якихось музичних інструментах в театрі – це результат наполегливої праці. Коли готували Марусю Чурай, я вважала, що така героїня просто не може не володіти інструментом. Вона мусить грати. Я сама запропонувала режисеру і довела, що

кожного разу глядач хоче, щоб його чимось дивували. Щоб не набриднути, мусиш змінюватися, постійно допрацьовувати себе.

Кожна актриса по-своєму красива, талановита, успішна й прагне бути прямою. Але все одно у кожній є свій зоряний час. У творчому колективі, хочеш чи не хочеш, але конкуренція є. Ви її відчуваєте?

– Так було до нас і буде після. Наче ненавмисно, але мене запросили знятися у кіно. Звичайно, про це буде якась новина, отримала нагороду – теж напишуть. А ще я підпрацьовую в «ART-models». Зробили якийсь показ – звичайно, після цього у ЗМІ з'являться фото. Тобто, постійно відбуваються якісь речі. Яскраве творче життя завжди вабить людей. Можливо, у когось в цей час все не так бурхливо. Але інтерес до актора виникає, хоч згодом може згаснути. Це маємо розуміти: поки ти цікавий людям, треба «горіти» на повну.

Втім, у нашому театрі хороша атмосфера між акторами. У нас багато молоді, людей середнього покоління, трохи менше старших чоловіків акторів, їх завжди бракує. Але у мене таке відчуття, що ми всі друзі.

А зірки між вами є?

– Яскравих особистостей багато, а тих, хто страждає зірковою хворобою, не помічала. Хіба я (*сміється*.)

Спілкувалася Оксана ПИЦЬКА